

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzja z 25.03.2020 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego odmówił E. M. podjęcia wypłaty emerytury wojskowej, której wypłata została wstrzymana od 1.08.2018 r. w związku z informacją z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że na wniosek E. M. ZUS podjął wypłatę emerytury od 1.08.2018 r. (decyzja w aktach (...) k. 231)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą E. M. złożył od niej odwołanie, wnosząc o jej zmianę poprzez podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury wojskowej od 1.10.2018 r., powołując na uzasadnienie swojego żądania na wyrok Sądu Najwyższego z 24.01.2019 r., I UK 426/17 (odwołanie k. 4-11)

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wniósł o jego oddalenie, argumentując, że powód skorzystał z włączenia okresów cywilnego stażu emerytalnego do algorytmu obliczenia wysokości wojskowej wobec czego nie można tych samych okresów użyć w celu uzyskania drugiej emerytury i pobierania dwóch świadczeń (odpowiedź na odwołanie k. 31-32)

Na rozprawie w dniu 26.11.2020 r. wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik pozwanego w osobie radcy prawnego wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (e-prot. z 26.11.2020 r.: 00:01:50, 00:01:58, 00:12:28, 00:12:37)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje :

E. M. urodził się (...) (bezsporne)

Wnioskodawca pełnił czynną służbę wojskową od 25.09.1972 r. do 3.08.1990 r. (bezsporne; zaświadczenie (...) z 22.08.2018 r. w aktach wojskowych)

Odwołujący po zwolnieniu ze służby wojskowej w dn. 3 sierpnia 1990 r. posiadał wysługę emerytalną (okres służby wojskowej) w wymiarze 17 lat, 10 miesięcy i 9 dni. Wnioskodawca przechodząc na emeryturę wojskową miał na mocy decyzji z 12.12.1990 r. wojskowego organu emerytalnego ustaloną podstawę emerytury wojskowej za 18 lat wojskowej wysługi emerytalnej w wysokości 49%. (decyzja k. 13 akt wojskowych)

Po zakończeniu służby wojskowej wnioskodawca do wojskowej emerytury doliczał wypracowane pozawojskowe okresy ubezpieczeniowe, zwiększając w ten sposób podstawę wymiaru emerytury wojskowej, i w efekcie zgodnie z decyzją wojskowego organu emerytalnego z 11.03.2015 r., odwołujący ma od 1.03.2015 r. emeryturę wojskową z maksymalnej podstawą 75% - po ograniczeniu tej podstawy (procentowy wymiar emerytury wojskowej z tytułu wysługi emerytalnej na skutek doliczania pozawojskowych okresów ubezpieczeniowych wyniósł 77,38%, podwyższenie procentowego wymiaru emerytury z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą wynosiło 15%) (załącznik do decyzji z 11.03.2015 r. z wysługą emerytalną k. 199 akt wojskowych).

Decyzją z 17.08.2018 r. ZUS po rozpoznaniu wniosku z 3.08.2018 r. przyznał odwołującemu prawo do emerytury z FUS od 1.08.2018 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek, jednocześnie zawieszając wypłatę tej emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez wnioskodawcę (decyzja k. 15 akt ZUS)

W dniu 30.08.2018 r. odwołujący złożył w ZUS wniosek o podjęcie wypłaty emerytury z FUS przyznanej decyzją z 17.08.2018 r. w związku z zakończeniem zatrudnienia i jednocześnie wniósł o poinformowanie (...), że pobiera emeryturę z FUS oraz oświadczył, że wnosi o zawieszenie wypłaty emerytury wojskowej z uwagi na to, że otrzymuje świadczenie emerytalne z ZUS-u (wniosek k. 23 akt ZUS)

Decyzją z 3.10.2018 r. na skutek wniosku odwołującego z 30.08.2018 r., ZUS ponownie ustalił wnioskodawcy emeryturę z FUS i podjął jej wypłatę od 1.08.2018 r., tj. od miesiąca, w którym ustala przyczyna powodująca wstrzymanie wypłaty tego świadczenia (decyzja k. 31 akt ZUS)

Pismem z 17.09.2018 r. ZUS poinformował wojskowy organ emerytalny, że E. M. złożył w ZUS wniosek o podjęcie wypłaty emerytury, która zostanie podjęta od 1.10.2018 r. (pismo ZUS k. 218 akt wojskowych)

W związku z powyższym pozwany wojskowy organ emerytalny decyzją z 1.10.2018 r. od 1.10.2018 r. wstrzymał wypłatę wojskowej emerytury dla wnioskodawcy (decyzja k. 222 akt wojskowych)

W dniu 28.02.2020 r. odwołujący złożył w wojskowym organie emerytalnym wniosek o podjęcie i wypłatę zawieszonoego świadczenia emerytalnego, argumentując, że przysługuje mu prawo do łącznego pobierania emerytury wojskowej i cywilnej (wniosek k. 228-229 akt wojskowych)

W wyniku rozpoznania w/w wniosku pozwany wojskowy organ emerytalny wydał zaskarżoną decyzję z 25.03.2020 r., mocą której odmówił wnioskodawcy podjęcia wypłaty wojskowej emerytury (decyzja k. 231 akt wojskowych)

Powyzszy stan faktyczny został w całości odtworzony na mocy powołanych dokumentów zalegających w załączonych wojskowych aktach emerytalnych oraz aktach ZUS-owskich, których wartości dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron a i Sąd nie znalazł powodu by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszonoj emerytury wojskowej w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wypłacaną przez ZUS. Odwołujący stoi na stanowisku, iż powinien on otrzymywać zarówno emeryturę wojskową, jak i emeryturę z ZUS.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 pkt 2 ppkt a) ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (T.j.Dz.U. z 2019 r., poz. 289 ze zm.), wypłatę emerytury lub renty albo dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 25, wstrzymuje się, jeżeli okaże się, że wskutek zbiegu prawa do świadczeń osobie uprawnionej przysługuje świadczenie wyższe lub przez nią wybrane

Stosownie do treści art. 7 w/w ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W myśl art. 95 ust. 2 w/w ustawy emerytalnej, przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i

Służby Więziennej oraz ich rodzin. Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się również do emerytur wojskowych.

Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. Sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna, gdyż przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy).

Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999 r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS ma prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

Mając na uwadze argumentację skarżącego przytoczoną na uzasadnienie jego odwołania Sąd zważył, że interpretacji użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu "emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia, dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt I UK 426/17, LEX nr 2610283, na które to orzeczenie powołuje się w swoim odwołaniu skarżący.

Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1076 z późn. zm.), z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1076).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że artykuł 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach "mundurowych", jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury)

emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu "cywilnych" okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3% za każdy następny rok i o,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z "cywilnej" wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

Zauważyć należy, że sprawa rozpoznawana przez Sąd Najwyższy dotyczyła ubezpieczonego - żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego.

Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równolegle dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego.

Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że odwołujący nie należy do żadnej z tych grup, bowiem w jego przypadku "cywilne" okresy ubezpieczenia zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury wojskowej i miały wpływ na jej wysokość. Przypomnieć należy, iż na wniosek odwołującego wojskowy organ rentowy doliczył do posiadanej dotychczas przez ubezpieczonego wysługi emerytalnej okresy zatrudnienia i opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne po zakończeniu służby wojskowej (k. 199 akt emerytalnych wojskowych). Po doliczeniu tych okresów, procentowy wymiar emerytury wojskowej odwołującego wzrósł do maksymalnej 75%

podstawy wymiaru. Okresy po zwolnieniu ze służby dolicza się do wysługi emerytalnej pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru (art. 14 ww. ustawy).

Odwołujący po zwolnieniu ze służby 3 sierpnia 1990 r. posiadał wysługę emerytalną (okres służby wojskowej) w wymiarze 17 lat, 10 miesięcy i 9 dni. Podstawa wymiaru emerytury odwołującego z tej wysługi 18 lat wynosiła 49%. Jak wynika z decyzji Dyrektora (...) z 11.03.2015 r. (k. 200-199 akt emerytalnych (...)), po doliczeniu do wysługi emerytalnej odwołującego okresów zatrudnienia i opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe po zwolnieniu ze służby wojskowej (po 3 sierpnia 1990 r.), zgodnie z wyżej wskazanymi przelicznikami, emerytura odwołującego osiągnęła maksymalną wysokość - 75% podstawy wymiaru. Stosownie bowiem do treści art. 18 tej ustawy, kwota emerytury wojskowej nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury.

Powyższe potwierdza jednoznacznie, że okresy zatrudnienia odwołującego po zakończeniu przez niego służby wojskowej miały wpływ na wysokość emerytury wojskowej, bowiem bez uwzględnienia okresów składkowych "przepracowanych" po zwolnieniu ze służby wnioskodawca nie otrzymałby emerytury w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Stwierdzić zatem należy, iż emerytura wojskowa odwołującego nie została obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, ale również o okresy składkowe (cywilne), które zwiększyły jej wysokość. Odwołujący miał możliwość uwzględniania w emeryturze wojskowej okresu "cywilnego" stażu emerytalnego i możliwość ta w jego przypadku została wykorzystana. Skoro odwołujący faktycznie zrealizował uprawnienie do wykorzystania "cywilnego" stażu emerytalnego, to nie można go tak samo traktować jak żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. i niektórych żołnierzy pozostających w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., którzy nie mają możliwości doliczenia do emerytury mundurowej jakichkolwiek "cywilnych" okresów zatrudnienia i w rezultacie przysługuje im prawo do pobierania dwóch świadczeń.

Z orzeczenia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 wynika, że jeśli emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu "cywilnej" wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury.

Mając na uwadze argumentację przytoczoną przez wnioskodawcę w odwołaniu Sąd zważył też, że w przypadku odwołującego nie doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania obywateli wobec prawa. Zasadę równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP w odniesieniu do oceny norm prawnych należy rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2002 r., P 5/01, OTK-A 2002 Nr 3, poz. 28). Kryterium różnicowania w traktowaniu winno pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, winna pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnicowania a ponadto kryterium różnicowania ma pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami lub normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie określonych podmiotów. Za uzasadnienie dyferencjacji sytuacji prawnej podmiotów uznaje się zasady sprawiedliwości społecznej. Normy prawne zawarte w ustawie emerytalnej należą do prawa socjalnego, które oparte jest na specyficznych zasadach, wśród których należy podkreślić zasadę solidarności społecznej, która uzasadnia - pozostając w opozycji do zasady wzajemności (eksponowanej np. w prawie cywilnym) - brak pełnej proporcjonalności między składką a świadczeniem (por. D.E. Lach (w:) Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, pod redakcją B. Gudowskiej i J. Strusińskiej-Żukowskiej, Warszawa 2011 s. 15-17).

Podobnie Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. wskazał, że z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie

określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Skoro odwołującemu po zakończeniu służby wojskowej doliczono do wojskowej emerytury okresy "cywilnego" zatrudnienia, co skutkowało zwiększenie procentowej podstawy wymiaru jego emerytury z 49% aż do maksymalnej wysokości 75%, to nie można zaliczyć go do tego kręgu. Dlatego nie można przyjąć, iż są to podmioty podobne, posiadające wspólną cechę istotną (relevantną), a tylko takie osoby powinny być traktowane równo. Różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej nie narusza zasady równego traktowania.

W rezultacie, stwierdzić należy, że w stosunku do wnioskodawcy zastosowanie ma zasada wypłacania jednego świadczenia, albowiem przechodząc na emeryturę wojskową podstawa tej emerytury wynosiła 49% i do stażu jego emerytury wojskowej zostały następnie zaliczone okresy ubezpieczenia pozawojskowego po zakończeniu służby wojskowej, co skutkowało zwiększeniem podstawy wymiaru emerytury wojskowej odwołującego aż do uzyskania maksymalnej podstawy 75% i w efekcie zwiększenia wysokości jego emerytury wojskowej. Skoro zaś odwołujący wybrał świadczenie emerytalne z FUS, które jest skarżącemu wypłacane zgodnie z jego wnioskiem z ZUS-u od 1.08.2018 r., przeto pozwany wojskowy organ emerytalny słusznie wydając zaskarżoną decyzję z 25.03.2020 r. zastosował art. 7 i art. 44 ust. 1 pkt 2 ppkt a) ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, odmawiając podjęcia zawieszony wypłaty emerytury wojskowej. Decyzja wojskowego organu emerytalnego tym samym w pełni odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477 [14] § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

A.P.